

[Inger Stilling Pedersen]

er sket for mennesker, som nu må se i øjnene, at der intet er at stille op, fordi man altså er lidt for gammel. Det groteske er, at man er blevet godkendt til det barn, man har, f. eks. for et år eller to siden. Jeg kan ikke se, man kan blive så særlig meget forældet på så kort tid.

Der kom også henvendelser fra nogle, der var lidt ældre, havde et lidt større adoptivbarn og gerne ville have en broder eller søster til det større barn. Man skulle tro, at hvis de ønsker et barn på 8, 9, 10 år, så ville det være lettere, men nej, heller ikke det kan lade sig gøre.

Jeg har beskæftiget mig meget med adoptivforældre, for jeg mener, at skal vi se på barnets tarv, så er det af afgørende betydning, hvordan vi mener disse adoptivforældre skal være. Jeg vil gerne spørge igen: skal eksperterne alene afgøre, hvem der er bedst egnede? Jeg vil gerne spørge: hvorfor tæller udtalelser fra f. eks. egen læge, arbejdsplads m.m. ikke med? Jeg mener selvfølgelig, at vi skal høre eksperterne, og der skal måske være psykologer og psykiatere osv. med i det. Men i dag har man indtryk af, at det alene er dem, der bestemmer, og det vil sige, at vi er på vej ind i et ekspertvælde, hvor man får udvalgt de mennesker, som tilfredsstiller de krav, disse eksperter stiller.

Barnets tarv sætter jeg spørgsmålstegn ved på den måde: mon det altid er det, der er det afgørende? Jeg vil gerne slutte denne første omgang af med at sige – måske et postulat, men alligevel – at jeg har det indtryk, at det i visse tilfælde går efter devisen: regler først og dernæst barnets tarv. Om der så er børn nok, ja, det kan jo diskuteres, og det kan vi måske senere komme ind på.

Mette Groes (S):

Jeg skal fuldstændig tilslutte mig ministerens bemærkninger.

Om fru Inger Stilling Pedersens indlæg skal jeg sige, at jeg kunne høre på citaterne, at jeg også kendte den sag, hun citerede fra. Der er ganske rigtigt tale om en ualmindelig uheldig sagsbehandling, særlig for så vidt angår en vis psykologekklæring. Imidlertid har centeret allerede beklaget, at man ikke på det tidspunkt vidste, at man havde en uegnet medarbejder i staben.

Når nu fru Inger Stilling Pedersen taler så varmt om de forskellige professionelle folks standard og uddannelse og professionalitet, så kunne det give mig anledning til den drilagtige bemærkning, at det burde kristeligt folkeparti måske også interessere sig for i andre sammenhænge.

Med hensyn til, om den betænkning, som ligger til grund for praksis i adoptionsnævnet, egentlig er god, vil jeg sige, at jeg kan ikke se noget anstødeligt i, at man interesserer sig for ansøgers alder, baggrund, uddannelse, erhverv, økonomi, erhvervspause, bolig, ønske om barn, vurdering af eventuelle andre børns tilpasning og udvikling og overvejelser vedrørende ansøgernes egnethed som adoptanter.

Med hensyn til det, vi fik ud af vores Helsingørmøde, så synes jeg egentlig, fru Inger Stilling Pedersen burde være en lille smule stolt af det, for det var ærlig talt som følge af fru Inger Stilling Pedersens eget lovforslag bl. a., at vi nåede frem til en lempelse af praksis, og det var ikke en helt overfladisk ændring, der skete. Der var faktisk tale om, at man efter de nye regler ville kunne overskride aldersgrænsen ved adoption af udenlandsk barn nr. 2, og ved adoption af større børn, fra 3 til 7 år, kan man også overskride aldersgrænsen efter en konkret vurdering i det enkelte tilfælde. Det kunne man ikke før. Jeg havde den fornemmelse, at retsudvalget stort set var vældig tilfreds både med konferencen og dens resultat. Derfor synes jeg, at indholdet i det, som fru Inger Stilling Pedersen sagde for et øjeblik siden, er en lille smule spinkelt, ligesom selve forespørgslen er det, fordi det stort set går på sagsbehandlingen. Det er klart, at der altid vil kunne opstå, netop som fru Inger Stilling Pedersen beskriver det, et misforhold mellem et eller andet overklassemenneske, der har taget en eller anden fin eksamen og ikke har haft særlig megen jordforbindelse, og så en ansøger fra en anden klasse, f. eks. arbejderklassen, og det er der netop tale om i den af fru Inger Stilling Pedersen refererede sag. Men selv om jeg ville ønske, at de mennesker kunne få deres barn nr. 2, så synes jeg alligevel, det er ganske rimeligt, at vi ikke optræder som adoptionsnævn eller som samråd her i salen.

Jeg synes, at de regler, som nu findes, er så menneskelige, som det overhovedet er muligt at strikke dem sammen. Jeg har også – i